

MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW

BLADEFREGA

WILKINSON ASSZONY UNOKAÖCCSÉNEK SZÓLÍTOTT

Meleg vasárnap van, 2026. augusztus 23., olyan, mint sok másik.

A gyors ebéd nem engedmény, hanem szertartás. A rövid délutáni pihenő kivétel, amelyet csak azért engedek meg magamnak, hogy a reggeli dopamintermelés szokatlanul magas szintje egy váratlan esemény után visszaálljon a rendes kerékvágásba: ma a Bing az egyik oldalamat a világháló első helyére tette egy olyan keresésre, amely az anyámhoz, a Gillette-hez kapcsolódik.

A második helyről a nagyapám figyel, és mosolyog.

Nem tűnik dühösnek.

Ma azt is megtudtam, hogy King Camp Gillette 1932. július 9-én távozott ebből a világból.

Amint elolvastam a dátumot, majdnem felugrottam a székből.

Az én projektem, a gillettenarrative.com, 2026. június 9-én született.

Kilencvennégy évvel a halála után.

És a magammal kötött megállapodások szerint harminchárom évvel a saját, 2058-ra tervezett távozásom előtt.

Amikor a dátumok közeledni kezdenek egymáshoz, amikor váratlan pontossággal illeszkednek össze, az ember hajlamos azt hinni, hogy talán egy másik algoritmus is működik – olyan, amely alig hasonlít azokhoz, amelyekhez hozzászoktunk.

Mint mindig az ilyen pillanatokban, angol nyelvű jazz kísér.

Ez az egyetlen zene, amelyet az elmém most magától befogad, amióta a családom gitárjai és mandolinjai a természet rendes törvényei szerint elhallgattak.

Aztán megnyitom az e-mailjeimet.

Éles ütés éri egyenesen a szívemet.

Samantha ír Londonból.

Ő Wilkinson asszony unokája.

Az én Maggy nénikémé.

A keresztbe tett kardok hölgyéé.

Azé az asszonyé, aki nem sokkal ezelőtt, az egész családja előtt, az unokaöccsének szólított.

Az üzenete egyszerű.

Maggy Wilkinson asszony elhunyt.

Saját kérésére – mert elég jól ismert ahhoz, hogy előre lássa, hogyan fogok reagálni – a hírt csak a temetés után közölték velem.

Angolok vagyunk.

Egy könnycsepp megtalálja a helyét.

A halál sosem szép dolog.

Egyszerűen olyasmi, amire az ember sosem számít igazán.

Az életem során megismert összes nő között ez a szerzett nagynéni csak egy rövid fejezetet foglalt el.

A szerepe mégis alapvető volt.

Segített megértenem, hogy az arisztokrácia nem kizárólag a címekben, a címerekben vagy az örökölt kiváltságokban található.

A modorban létezik.

A viselkedésben létezik.

Abban a tulajdonságban létezik, amelyet az angolul beszélők gyakran aplombnak neveznek.

Van rá egy egyszerűbb szó.

Klasszis.

Ezt a levelet neki írom.

A családjának.

Magamnak.

Minden olvasónak, aki egy nap ide érkezhetsz.

És egyetlen mondattal kezdem, amelyet fejből tudok:

Azok vagyunk, akik vagyunk, azoknak az embereknek köszönhetően, akikkel találkozunk, és ezt senki sem veheti el tőlünk.

Az orvosi szakirodalom gyakran visszaél azzal a tekintéllyel, amelyet a bizonyosságra szoruló betegek készségesen megadnak neki.

Gyakran azt mondja, ami kényelmes.

Ritkábban azt, ami fontos.

Azt mondják, hogy a gyerekeknek születésüktől ötéves korukig nincsenek emlékeik.

Hogy nem tudják megőrizni őket, mert a szükséges kognitív struktúrák még nem fejlődtek ki.

E szerint az elmélet szerint mindannyiunknak öt év sötétséget kellene hordoznia.

Én mégis emlékszem az anyám pofonjaira.

Emlékszem az óvónőim pofonjaira.

A számukra nem emlékszem.

Párosan kezdődtek, és sosem végződtek páratlanul.

A felnőttként kapott ütések nagyjából ugyanígy működnek.

Senki sem számolja őket.

Az emlékezet nem statisztikaként archiválja őket.

Csendben a lélekbe helyezi el őket.

És évekkel később írásként veszi ki őket onnan.

Isten veled, Maggy néni.

Fogadjanak szívesen, bárhol folytatódjék is most az utad.

A kardok keresztben maradnak, amíg el nem haladsz alattuk.

Isten veled.

Az unokaöcséd.

Nando The Scribe

Ferdinando